

[Statsministeren]

funktionerne og dermed interessen væk fra arbejdet i parlamentarikerforsamlingen. Vi skal ikke benytte lejligheden, bestemt ikke, til at mindske parlamentarikerens indflydelse. Man kan sige, at parlamentarikerne skal arbejde som nu – og dog, her skal nok også ændringer til. Det interessante er, hvordan vi kan få vore nationale parlamenter mere inddraget i arbejdet, og det tror jeg er lidt svært. Det skal jeg vende tilbage til i forbindelse med et andet indlæg om et øjeblik.

Hr. Anker Jørgensen gjorde også bemærkninger om budgettet, og det forstår jeg da godt. Jeg tror nok, der har været en lille misforståelse her, som det kan være nyttigt straks at få rettet. Jeg tror nemlig, at nogle har kunnet tolke statsministerrapporten derhen, at § 64 i Helsingforsaftalen om, at Nordisk Ministerråd årligt skal fremlægge forslag til nordisk budget til udtalelse i Nordisk Råd, skulle foreslås taget ud. Det er ikke tilfældet. Jeg er stærk tilhænger af, at parlamentarikerne skal have indsyn i og påvirkningsmulighed – for nu at sige det mildt – med hensyn til den konkrete udformning af det nordiske samarbejde, også gennem budgettet.

Derfor skal vi faktisk lægge op til, at Nordisk Råd får forbedret mulighed for at anvende også det, vi kan kalde den uformelle budgetkompetence, som rådet har fået tilbudt i 1990. Det skal vi vende tilbage til, og det skal vi se på. Hvis rådet inden for rammen giver præcise prioriteringer og begrundelser, så bør og så vil, vil jeg også mene, ministerrådet selv sagt også følge rådets indstilling. Skulle der være afvigelser, må de begrundes over for Nordisk Råd. Dette tror jeg sagtens vi kan få tilrettelagt til fuld tilfredshed også for den parlamentariske interesse.

Hr. Anker Jørgensen og andre har rejst spørgsmålet om samarbejdsministrenes kommende opgave, og jeg vil gerne medgive, at de papirer, der foreligger, måske ikke er alt for lysende klare på dette område, og samarbejdsministrenes rolle bliver en lidt anden. Men alligevel, kommandolinien – for at bruge det udtryk – bliver den, at i det daglige arbejde vil samarbejdskomiteen, der jo er ny, skulle referere sager til samarbejdsministrene, og i det omfang, der er brug for politisk afklaring eller koordination, er det samarbejdsministrene, som skal varetage denne opgave ved siden af, at de altså er budgetministre på nordisk plan.

I særlige tilfælde, hvor samarbejdsministrene finder det rigtigst, at statsministerkredsen bliver inddraget, kan man gøre det, men det er nok snarere undtagelsen. De enkelte lande har jo lidt forskellige behov og ønsker knyttet til samarbejdsministerfunktionen og forskellige traditioner. Nogle nordiske lande betjener sig i øvrigt også – hvilket jeg synes er en forfærdende statsskik, men det må de jo om – af begrebet statssekretærer. Det er klart, det kender vi ikke, og det må der så tages hensyn til. Men i alle tilfælde vil samarbejdsministrene spille en vigtig rolle i de nordiske regeringers interne arbejde med nordiske sager og i opfølgningen. Og som jeg sagde, bør samarbejdsministrene efter vor opfattelse også være nordiske budgetministre, ellers ville de være uden den indflydelse, det er nødvendigt at have i det fællesnordiske apparat.

Så vil jeg henvende mig til hr. Helge Adam Møller, Hr. Helge Adam Møller havde det synspunkt, at det ville være uheldigt, hvis man, som det fremgår af rapporten, gennemførte den ordning, at ministre ikke længere indgår i selve delegationen. Hr. Helge Adam Møller fremhæver betydningen af, at vi her har et samarbejdssted, hvor ministre og parlamentarikere sidder sammen. Jeg vil sige om det, der står i rapporten på side 55, at jeg synes i og for sig, det er fornuftigt – på den anden side er det måske ikke så væsentligt. Der står, at den ansvarsfordeling mellem regeringerne og parlamenterne, som findes i landenes forfatninger, bør iagttages også i det nordiske samarbejde, og, siger man så, regeringsmedlemmer bør derfor ikke indgå i rådsforsamlingen, som de hidtil har gjort, ved at udpeges som medlemmer i de nationale delegationer i Nordisk Råd.

Før mig er denne diskussion udelukkende noget rent formelt konstitutionelt og intet andet. Det er altså et spørgsmål om en klar ansvarsfordeling, som er i god overensstemmelse med vore forfatninger. På den anden side, det er jo gået meget godt, mens vi har gjort det på denne facon, og hvis der ikke er afgørende forfatningsmæssige indvendinger, har jeg intet at erindre mod, at det forbliver – konservativ, som min sjæl er. Bestemt ikke. Det, der er afgørende for mig, er, at ministrene sidder, hvor de sidder, og dér skal de blive siddende, så de kan være helt og fuldt med i arbejdet. Nu vil der jo endda blive tale om endnu mere at drage